

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

Na schody prostřeli nové koberce, s lustru sundali tylové záclony, s nábytkem plátně povlaky. Kníže Dupuy chtěl se tohoto večera velice vyznamenati.

Srdce mu šeptalo, že nečiní to nadarmo!

Ale přes to nikdo si nemyslí, že Dupuy nebo Bard snad nebyli ve dne na svých zebřáckých stanoviskách.

Dupuy žebřal na svém mostě, Bard pak pil ve výčepu "u jedno oké sovy" a udílel rady pařížským bídačům.

KAPITOLA 41.

Na prahu nového života.

Pařížský palác Dupuyův byl skvěle osvětlen.

U vrat zářila jasnými paprsky veliká lampa elektrická.

Skvěle ekvipáže se sjížděly.

Ve vratech stál portýr, oděný v bohatou, zlatem vyšivanou livree; v ruce třmal pyšně velikou hůl se stříbrným knoflíkem.

Nahote v sáňkách palácových byl živý ruch a šum.

Dupuy i Bard byli sice oděni v černé fraky, ale na prsou leskly se jim čtveráky.

Všichni, kdož v Paříži byli v popředí života veřejného, byli na dnešní večer pozváni.

Báječné bohatství Dupuyovo bylo známé po celé říši a pozvaní rádi přicházeli na jeho večírky.

Byl zde veliký počet státníků, ministrů, spisovatelů i umělců, ale z rodiny Levalových — pro niž vlastně byla zábava ona pořádaná — přišel pouze nadporučík Armand Leval a komtesa Zuzana.

Hrabě Leval sám se šetrně omluvil.

Zuzana přišla ve světle fialových šatech. Dolejší část šatů a pás byly ozdobeny tmavějším fialovým sametem. U krku měla šaty úplně zapouté a jediný klenot, který měla Zuzana na sobě, byla dýmáková jehlice v podobě srdéčka.

Jen jedna věc byla na ní nápadnou a to, že neměla ve vlasech a ramena jí volně spřávaných a uprostřed ve dvě rozdělených stužky k barvě šatů se hodící, ale stužky ohnivě červené, jež vždy s oblibou nosovala.

Hlava tato s nápadnými, ohnivými stužkami vzbudila všude všeobecný obdiv.

Za malou chvíli věděli všichni přítomní, že jest dcerou hraběte Levala, bývalého pobočníka Bazarova.

Dupuy byl hrdý na svůj úspěch. Byl hrdý na to, že komtesa Zuzana stala se předmětem všeobecné pozornosti.

Většinu večera strávil ve společnosti hraběte Armanda, který ani na okamžik se od ní nevzdálil. Zuzana sotva vyměnila několik slov s knížetem Dupuyem, ale těchto několik slov nápadně ji rozladilo.

Byla mrzutá, na tváři její neobjevil se ani jediný úsměv a daleko před půlnocí n-léhala již na svého bratra, aby se vrátil domů.

"Co se ti stalo, že jsi tak mrzutá?" tážal se Armand Zuzany. "Zde tě všichni, byste pozorují, přičiň se, možná-li, abys byla ve sešlejší."

"Nevím, co se se mnou děje," pravila dívka a upřela oči na lesknoucí se podlahu. "Kníže Dupuy oslovil mne několika lhostejnými slovy, stiskl mně ruku a podíval se mně do očí. Pohled knížete na mne podivuhodně působil. Duševní svět můj se zakalil, srdce se mně svírá, jakoby se děsila; a přiznám se upřímně, že toužím po společnosti knížete. Jednou jen

měla jsem podobný pocit v lesní chatě otcově, jaký se mne dnes zmocnil... Usmívá se, a já čtu ti v myšlénkách; ale nemysli si, že snad je to vzkiřčení lásky... Moje zmučené srdce ani není lásky schopno... Pojďme domů, Armande, sice se zde zadusím."

Hrabě Armand se usmíval a pokyvoval hlavou, pohlížel Zuzanu do očí.

"Kníže jest hezký, statný muž, mravů milých a uhlazených; nedivil bych se, kdyby došel tvé oblíbenosti. — Stalo se již mnohým, jako tobě; kníže Dupuy má u dam zvláštní štěstí. Za upřímná slova tvá chce ti odplatiti rovněž upřímným vyjádřením. Já vítám tuto tvou změnu s opravdovou radostí. Kéž by to byla láska, jež by nový svět tvé zarmoucené duši odhalila! Neboť jest již na čase, abys na Westerburga vůbec nemyslela. Pýcha, kterou jeho přibuzní k tobě osvědují, mne již zlobí. Kdybych viděl, že kníže Dupuy má na tebe vliv, sám bych byl sprostředkovatelem k tomu, aby z náklonnosti povstal sňatek."

"Zabloudiv jsi příliš daleko, Armande, to jsem svými slovy neměla na mysli. Jsem rozčilená a pobouřena, a to je všechno! Do zítřka zapomenu na vše a budu zase starou trpělkou a snilkou."

Mezitím, co oba sourozenci spolu takto hovořili, zavolal si Dupuy Barda v ústraní a řekl mu:

"Všimnul jsi se dobře komtesy Zuzany Levalové?"

"Co bych na ní viděl?"

"Andělskou krásu, božskou postavu..."

"Já jsem již viděl mnoho takových bohů s andělskou krásou."

"Na tebe nijak nepůsobila?"

"Nikoli. Ale na ženskou krásu a dobrotu se mne netež, neboť já jsem pravý vojevůdce a ženám se vyhýbám, aby se moji nepletly pak v cestu. Věz, že sličné ženy jsou nadměrně nebezpečné zboží!"

"Nemáš žádného srdce, Alfonse Bardi! Ale nemáš také ani očí! Hleď, viz tuto andělskou tvář, nežádá jí se čela čistota nebeská? Neviděl jsem posud ženy takové a kdybych měl obětovati cokoli, ta musí býti mou chotí!"

"A co bude s králem pařížské žebroty?"

"Zmizí beze stopy."

"Pro jednu dívku?"

"Tato dívka jest celým světem. Pro ni může král pařížských zebřáků odložit svou masku."

"A co bude s láskou, zastaví-li tebe tato žena na polovici cesty? Co bude z velikých ideí, kdo převezme černý prapor?"

"Vedení složil bych s klidným srdcem ve tvé ruce, Bardi."

"Ty bys byl schopen opustiti své přátele a soudruhy?"

"Netež se, Bardi. Jsem zamilován, v mém srdci vzplanul tentokrát plamen pravé lásky a za Zuzanu obětoval bych i svou spásu."

"Čiň, jak myslíš. Já se ti nebudu v cestu stavět. Ale měj se na pozoru, abys nemusil litovati planoucí své lásky."

"Jsi mým přítelem?"

"Dokázal jsem ti to již více krátě."

"Učiň mně ještě jednu laskavost."

"Jakou?"

"Obklop se s několika známými a pobavte hraběte Levala hovor. Mladý tento muž sťeží svou sestru jako lev. Sotva jsem mohl s komtesou promluvit, a chtěl bych jí přece mnoho říci, velmi mnoho."

"Toť přání velmi nepatrné. Buďe ihned splněno."

Bard odkvapil. Dupuy zůstal v koutě a založil ruce, díval se bez pohnutí na zasmušilou tvář Zuzaninu.

Po malé chvíli obklopilo hraběte Armanda šest kavalírů. Mluvili na něho, vypyčovali se ho, že hrabě nestačil ani odpovídati.

Zuzana seděla vedle Armanda na červené sametové pohovce u zdi a pohrávala si s vějířem.

Hlavu měla skloněnou, dívala se na vějíř a myšlénkami díla bůh ví kde.

Kníže Dupuy přikvapil k ní a tiše u ní stál.

"Nudíte se?" ptal se s něžnou pozorností.

Zuzana zachvěla se na celém těle a pohlédla překvapeně na knížete.

"Oh, kdož by se nudil na vašem večírku, kníže!" pravila Zuzanu v rozmilém zmatku.

"Nechtěla byste se projíti sálem?" řekl Dupuy, nabízející jí své ramě.

Zuzana podívala se na bratra, který pohledem jí dal znamení, že může jíti.

Kníže vedl pak Zuzanu pod paží a olivními kroky procházeli se po sále.

"Od večera čekám na tento okamžik, komteso," počal Dupuy rozhovor.

"A proč jste nepřišel?"

"Zdálo se, že pan hrabě Armand upoutal všechnu vaši pozornost, komteso. Nechtěl jsem vás vyrušovati."

"Ah, Armand jest ke mně velmi pozorový."

"Jak se vám líbí můj večírek?"

"Mám zde málo známých."

"Jste smutná; z toho soudím, že se zde nudíte."

"Nikoli, kníže, nenudím se."

Zatím došli ke skupině palem jimiž byla dvorana vyzdobena.

Kníže Dupuy se zastavil.

"Dovolte, komteso, abych na několik okamžiků směl pominouti chladná pravidla dvornosti. Vidím, že jste vážná, že se nebavíte; na líci dím vám výraz nepokoje. Nepátrám po příčinách toho všeho; nemám k tomu práva. Chci vám říci jen tolik, že jsem vás viděl včera na břehu Sekvany a od té chvíle vše ve mně krev zvlášť ním žářem..."

Hrabě se odmíchl.

Rozhlédl se po dvoraně.

A rychle pokračoval:

"Hosté se na nás dívají, musím se vyjádřiti krátce. Miluji vás, komteso, a jsem ochoten podati vám své srdce, svou ruku a své jmění. Chtěl bych vám to říci planoucími slovy a u vašich nohou, komteso, ale znepokojená duše moje nedovede vyčkatí přiležitosti k tomu. Mluvte, prosím vás, je srdce vaše volné? Smím snísti, že budete jednou mojí?..."

Já nepátrám po minulosti, netáži se, je-li rodina Levalová bohatá. Hledím jen na jedno: na vás, Zuzano!"

Kníže se odmíchl.

Zuzana zbledla.

"Kníže, vy mne uvádíte do rozpaků," koktala po chvíli. "Slova vaše přinesla mně nesmírné překvapení. Mé srdce jest plné žalu a beznadějně lásky. Otec můj si přeje, abych nebyla nešťastnou, abych přes odpor svých přibuzných i rodiny svého vyvolence byla šťastnou. Vy, kníže, byste byl také v mém kruhu nešťasten. Má duše je sklíčená, jsem ku všemu na světě lhostejnou... že jsem přišla k tomuto večeru, učinila jsem jen k vůli otci, který vás nechtěl urazit. Myslím, že srdce takové, jako jest mé, dovedlo by vám poskytnouti patřičnou blaženost?"

"Bez nadějná láska jest jako mrtvola do rakve vložená. Jest určena svému osudu, zetlela, a po létech zbude z ní jen hrstka popele. I má duše byla do věčerejška sklíčená a ještě více, nežli sklíčená! Nenáviděl jsem svět a zapřel

šahal jsem se proti němu, všem, jež obklopuje blaženost, blahobyt a láska. Většina mých přátel, jež zde vidíte ve skvělých šatech a s lády na prsou, jsou nepřátelé společnosti. Z tohoto kruhu odloudil a povznesl mne jedině vaše slova k oněm vznešeným pocitům, jež kdysi, na počátku mých mužných let, ovládaly celou moji bytost. Oh, Zuzano, neodpuzujte mne od sebe, nechtějte mne na věky nešťastným!"

Zuzana se nepokojně rozhlížela. Hudba hrála, na protějším konci sálu tančila veselá společnost valčíků.

Hrabě Armand pak octl se u malého stoličku a pánové, kteří ho obklopovali, nenuceně hráli v karty.

Zuzana naklonila se ke knížeti a tiše mu šeptala:

"Nevím, budeme-li se moci zde ještě setkat. Vězte, kníže, že jste na mne neobyčejně působil. Snažte se přijít ke mně blíž, buďte mi dobrým přítelem, přemluvte mého otce, abychom zůstali v Paříži. Řekla bych vám ráda ano. A teď mne rychle dovedte na mé místo, bratr můj již pátrá na nás pohledě. Pojďme, kníže!..."

Zuzaniny líce jen jen hořely.

Dupuy planoucí zrakem pohlížel na sličnou komtesu.

Dech jeho byl žhavý, v šadrech mu vřelo.

"Zuzanko! Zde má ruka. Přisáhám vám, že otce vašeho si nakloním. A pak si vzpomeňte, komteso, co jste mně dnes řekla."

"Chci vás milovati, budu vás milovati, kníže Dupuyi," odušila dívka šeptem a oči její, tmavě modré jako fialky, zaleskly se zvláštním žářem.

Dupuy obešel pak sál se Zuzanou a zavedl ji opět k Armandovi. Kníže kvapil do svého salonku. Zavonil rychle na sluhu: na Murra, a dal mu tento rozkaz:

"Pospěš si do velké dvorany a pozvi mně pana Alfonse Barda. Řekni mu, že s ním musím promluvit o věci neodkladné."

Murr listivě pohlédl na svého pána a důvěrným hlasem mu řekl:

"Pili jsme s panem Bardem tolik rumu, že celý svět se nám zdá klivým. Pan Bard zapomněl do cela i své jméno! Ale já jsem dobře viděl... Je to hezké dítě..."

Při posledních slovech si mlaskl jazykem.

"Koho jsi viděl?"

"Pana knížete Dupuye s komtesou Zuzanou Levalovou pod palmami. Gratuluji vám k volbě."

Dupuy ukázal na dvě a odbyl ho docela i zabručenou hrubostí. O něco později vstoupil do salonu Alfonse Bard.

Bylo na něm patrné, že mnoho pil, přes to však stál dobře na nohou.

Bard uměl pít!

"Co jest, zamilovaná dušičko?" tážal se Bard.

"Mluvil jsem s ní," odvětil kníže rozčileně. "Zuzana bude mojí, předpokládá, že jsi obratný."

"Čeho zase žádáš ode mne?"

"Musíš trochu obelhati hraběte Levala. Cíl posvěcuje prostředky. Nebesa ti tento hřích odpustí."

"Kdybych měl jenom tento hřích!" odpověděl Bard a z hluboka si vzdychl.

"Přijel jsi z Budapešti..."

"Kdy?"

"Včera ráno."

"Dobrá. Rozumím."

"Vyhleďš hraběte Levala."

"A?"

"A řekneš mu, že jsi mluvil s mladým knížetem Westerburgem. Namluvíš mu, že miluje šlechetně Zuzanu a že nedbá na hrozby svých přibuzných, jen aby on mu svou přízeň uchoval."

"Nic více? Dobrá, Dupuy, stane se vše."

"Oba věrní přátelé stiskli si ruce a pak zase kvapili nazpět do stáně, kde se hosté bavili."

KAPITOLA 42.

U rigadského tunelu.

Alfonse Bard konal věrně svou povinnost.

Docházel denně k hraběti Levalovi a vypravoval tolik o lásce Westerburgově, že hrabě Leval úplně se vžil do tvrzení Bardova.

Hrabě řekl své choti, že i přes její vůli provede svůj plán.

Pojednou Bard přestal docházeti k Levalovým.

Za to "bídačci" měli nyní časté a důležité porady.

Nutili svého krále, aby konečně kromě řeči také skutkem dokázal své smýšlení.

A uložili mu hrozný čin.

Čin nesmyslný, odporný, hnusný stejně jako všechno jejich počínání vůbec.

Noviny byly plny zpráv o zasnoubení korunního prince Rudolfa se Štěpánkou.

V Bruselu chystaly se velké slavnosti; pařížská šlechta všelka odjížděla do hlavního města belgického, aby byla účastna této vzácné slavnosti.

Také kníže Dupuy, Bard a hrabě Leval společně se odebrali do Bruselu.

Dupuy a Bard ubývali se v hotelu, kdežto hrabě Leval použil pohostinství jistého svého přítele.

Dupuy a Bard podle instrukcí z Paříže přinesených hned vstoupili ve vyjednávaný se stoupenci svých zásad v Bruselu.

Tito pak ihned souhlasili s Dupuyem.

Jednalo se o to, aby spáchán byl atentát.

Atentát na dvorní vlak, který před princem Rudolfem měl přejíti.

K okázalým slavnostem bruselským byly vypraveny dva dvorní vlaky. A tyto dva vlaky se opět měly vrátiti.

V prvním přijel průvod korunního prince, čelní hodnostáři říše i členové vynikající šlechty; princ pak teprve v druhém vlaku se svou suitou následoval.

A na první vlak hodnostářů rakouských měl býti učiněn na zpáteční cestě atentát.

"Bídačci" chtěli činem svým rozšířiti hrůzu po celém světě; na dědice trůnu však neměli v úmyslu sáhnouti.

V Bruselu byl také král zebřáků, jehož slovo považovali ostatní nepřátelé poctivé společnosti za rozkazy.

V Bruselu poradili Dupuyovi, králi pařížské luzy a "červenému tygru", že nejlépe bude způsobiti vyhozením několika kolejí v rigadském tunelu "malé" neštěstí.

První dvorní vlak vyjede asi dva nebo tři dni před vlakem princovým z Bruselu a pojedje skrze tunel rigadský.

Dupuyovi byl celkem tento plán úplně lhostejným.

Nejraději by se již úplně odtrhl od těchto soudruhů; ale dal dříve slovo Bardovi a tomu chtěl dostatí.

Také — aniž by o tom věděl — podílel úplně vůli opilého Barda.

Čekali jen na den, kdy onen první vlak z Bruselu vyjede.

Jenomže bruselská policie pozorovala s velikou pozorností tento vyvrhel lidstva, který se spikl proti společenským řádům.

Pozorovala cizince s vlaky přijíždějící i odjíždějící, z hotelů dávala si předkládati přesné výkazy cizinců a kontrola vůbec byla vzorná.

Dupuy a Bard se ještě ani neobhlíželi v Bruselu, když na policii bylo již známo, že do města přibyl tři nebezpeční cizinci. Také hraběte Levala k nim počítali, ač hrabě — jak víme — přijel do Bruselu jenom proto, aby se na okázalé a velmi vzácné slavnosti podíval.

"Nejlépe by bylo předvésti je všechny tři!" natřídil policejní ředitel.

A byli by je také předvedli, kdy-